

Pohroma

Pedro, izolovaný od zbytku světa jistou formou autismu, uzavřený před světem a těmito znepokojivými zprávami se vrhal na pozinkované plechy, které trčely do všech stran. Štěňata větřila bouřku.

V pět hodin odpoledne bylo rázem všechno jinak. Barva nebe, teplota vzduchu, jeho **struktura** i vůně. Zdvihl se vítr a pleskal s cípy plachet, které začínali Pedro s Pierrem rozkládat/roztahovat. To tehdy jsem pochopil, že je všechno v háji. (Na)Místo (toho), aby koupili velikou plachtu, která by zakryla kompletně celou střechu i s okapy/okapními žlaby, si ti dva oslové raději „vypůjčili“ tři stany od nějakého trhovce. S ohledem na rozlohu střechy a její sklon, voda by protekla/proteče mezi taškami, nebo by se **pod ně** lépe řečeno vyvalila plným proudem. Ještě než jsem vůbec stačil dokončit tuto myšlenku, jedna obrovská dešťová kapka o velikosti třešně mi dopadla na předloktí. O chvíli později se strhla/začala záplava.

Pedro, vystrašený a ohromený, s jednou plachtou v ruce a pusou dokořán už nevěděl, co má dělat/co si počít. Pierre poskakoval jak zajíc sem a tam, klouzal po taškách a snažil se zaklínit kousek plachty, aby se nevzdouvala jako plachetnice. A já jsem se okamžitě jal přikrývat všechny okapy, ze kterých odevšud valila voda. Byli jsme strachy bez sebe, zničení a zaplavení. Před mýma očima se ztrácely týdny a týdny práce, závratných sum, tuny únavy, lopoty/dřiny a odvahy. Vítr sílil, hrom otřásal zemí a všude metaly blesky. Najednou pod ty špatně upevněné tašky zprudka zavál poryv větru silnější než všechny ostatní a odnesl je na druhý konec ulice, ne-li světa. Zakřičel jsem na ně, ať okamžitě slezou ze střechy. Pedro s Pierrem v zádech slezli ze střechy na to tata/byli na zemi co by dup. Stál jsem zpřímá na jednom trámu, otřesený, zmáčený a ještě opláchnutý a nemohl jsem odtrhnout zrak od mohutných vodopádů, které se valily střechou do domu. Rádio, věrné svému postu, hrdinně a se stoickým klidem, ani nadále nepřestávalo vysílat ty svoje hlouposti.

Jediný, kdo odpovídal na jeho kvílení, byl rachot hromu.

Když bylo po všem, našel jsem dole své hrdiny zavřené společně se smečkou v dodávce. Poprvé se mi zdálo, že jsem skrze zamlžená okénka vytušil rozpaky ve výrazu tohoto párečku. Nesli odpovědnost za toto neštěstí. A já jsem se provinil tím, že jsem jim až do posledního okamžiku věřil.

Nebe se od západu vyjasnilo. Venku pršet přestalo, zato v domě liják pokračoval. Ze stropu v odkryté části tekla všechna voda, co se nahromadila v prvním patře a na půdě. Dopadala/Tekla na nábytek, postele, máčela závěsy a zaplavovala koberce. Když jsem vyšel na dvůr, dodávka byla pryč.

Noční telefonát

Tu noc jsem se uchýlil do jedné z mála místností v domě, kterou voda nezničila. Kolem desáté hodiny večer jsem **se záchvatem** vzteku zavolał Pedrovi Kantorovi:

„Pane Tanner, vite kolik je hodin?“

„Děláte si ze mě srandu(prdel)?“

„Ne, pane Tanner, vůbec ne. Ale jako je pravda, že se prostě většinou lidem nevolá tak pozdě. Pokud k tomu teda nemáte jó vážnej důvod.“

„A podle vás to, co se dnes stalo, nebylo dost závažné?“

„Vite, pane Tanner, v životě jsou i horší věci než tohleto.“

„Dobře mě poslouchejte, Kantore, zítra brzy ráno mi vy a váš poskok koupíte velkou ochrannou plachtu a přijdete ji připevnit, aby byl dům v bezpečí před vodou. A pak koukejte vypadnout, už vás nikdy nechci vidět.“

„Klídek, pane Tanner, všechno se vyřeší.“

„Ne, Kantore, nic se nevyřeší.“

„Přemýšleli jsme s Pierrem nad nějakým řešením.“

„Buďte té lásky, nepřemýšlejte a prostě udělejte, co vám říkám.“

„Vy jste zase moc napjatej, pane Tanner. Snadno se necháte unýst kvůli věcem, který za to většinou nestojí.“

„Nashle, Kantore.“

„Pane Tanner...“

„Ano?“

„Ale musíte mi dát zapravdu, že by to mohlo počkat do rána.“

Pojištění/Pojišťovna

Pierre a Pedro přijeli na stavbu kolem jedenácté dopoledne a opět vypustili psy na zahradu, jak bylo jejich zvykem. Nebe bylo jasné, modré barvy, která dávala tušit přísliby a naděje (na pěkný den). Nálada těch dvou pozoruhodných individuí, očividně oproštěná od událostí předešlého dne, se zdála bezstarostná. Otevřeli si pivo a na zemi roztáhli úplně novou obrovskou plachtu.

Když mě Kantor zahlédl na dvoře, přistoupil ke mě:

„To je to, co ste chtěl, ne?“

„Proč jste ji nepřinesli včera?“

„Moc drahý. A mimochodem, dlužíte nám sto éček.“

„Chcete tím říct, že jste napůl zničili můj dům, abyste ušetřili sto eur?“

„No jo a je to tady zas. Už sem vám to říkal několikrát. Vy ste uzlíček nervů, pane Tanner. Hromádka. No jo, úplná hromádka.“

Kolem jedné hodiny odpoledne byla práce dokončena a dům naprosto v bezpečí. Ti dva náfukové slezli ze střechy, aby se zase naobědvali v trávě, jak bylo jejich zvykem. Jak jsem je uviděl si tak klidně sedat, aby se najedli, zatímco já nepřestával vybírat vodu mezi troskami z předchozího dne, probudil se ve mě vztek.

„Pochopil jste, co jsem vám včera řekl?“

„Pedro mi říkal o tom vašem hovoru včera večer. Nic si z toho nedělejte, máme řešení.“

„Co je to za řešení?“

„No tak, nejprve s Pedrem doděláme v klidu střechu a pak uklidíme tu spoušť dole.“

„Protože teď jste **sádrař**?“

„Víte, práce se sádrou to není žádná věda.“

„Perre, buďte tak laskavý, posbírejte si svoje plechovky od piva, vezměte tu vaši smečku a vypadněte odsud.“

„Říkal jsem Pierrovi, že na to nepřistoupíte.“ vložil se do toho Pedro. „Já vás nakonec prokouk, pane Tanner. Vy ste tvrdohlavej a pořád napjatej. To je vono, tvrdohlavej a pořád napjatej.“

„Pierre, dejte mi kontakt na vaši pojišťovnu a už o tom nebudeme mluvit. O všechnu spoušť se postarají a aspoň to dokončí někdo zkušený.“

„No právě, to není jen tak.“

„Co není jen tak?“

„Že se o tu spoušť postarají profíci.“

„Proč jako?“

„No protože my nejsme pojištěný, pane Tanner.“

„Vy nemáte pojištění? Pracujete jako pokrývači a nemáte pojištění?“

„To byl Pedrův nápad. Říká, že pojištění je na nic a že je to vždycky moc drahý na to, kolik to vynese.“

Podruhé za sebou se mi zhroutil svět. Přejel jsem si rukou po tváři, promnul víčka a s posledním povzdechem jsem zamumlal:

„Vystřelte odsud.“

Pomalou si sbalili svoje věci jako rekreatanti na konci dovolené. Pierre posbíral to málo nářadí, co měli, a psy a Pedro mezitím vylezl na střechu pro rádio. Chvilku se ještě nespokojeně motali kolem dodávky a pak přišli ke mě se zkroušeným a zároveň potměšilým/záludným výrazem.

„Tak jo, pane Tanner.... Všechno jsme uklidili... A chtěli jsme vám říct...“

„Co (je)?“

„No, tak... Jde o tu plachtu.“

„Jakou plachtu?“

„Tu na střeše, tu novou, co sme tam právě dali.“

„No a?“

„Stála nás sto éček.“

„Já vím, už jste mi to říkali.“

„Pedro to pochopil, jako že nám ji zaplatíte.“

„Poslyšte, vy dva. Občas si říkám, jestli jste vadní nebo jenom úplně praštění.“

„Tak to pozor, pane Tanner, buďte slušnej. My sme vás neuráželi. Takže klídek. Teď jsme do toho investovali ze svýho, takže nám koukejte zaplatit těch sto éček. To je všechno.“

Stačilo, že jsem zvednul lopatu a zařval a hned pochopili, že vyjednávání je u konce.

Když nasedli do dodávky a zabouchli za sebou dveře, Kantor stáhnul okénko a povídá:

„To ste neměl dělat. My se vrátíme. Mějte se na pozoru, pane Tanner. Nevíte, s kým máte tu čest.“

Kantor s pištěním gum vyrazil a já uslyšel tupý zvuk, jak psi narazili do plechových dveří vyzadu v dodávce.

Profíci/profesionálové

Když jsem procházel místnostmi v přízemí, měl jsem pocit, že se brodím rýžovým polem po monzunu/zasaženým monzunem. Střecha zase vypadala jako, by se stala cílem leteckého bombardování. Zdědil jsem starý dům a po více než měsíci jsem se stal majitelem zříceniny. Vzpomínám si, toho rána jsem uvažoval, že zajdu za „Samosebou“ a nabídnu mu, že odkoupím zpět svůj starý dům. Teď hned, bez udání důvodu a za jakoukoli cenu. Byl jsem připravený zadlužit se na celá století, hlavně abych uniknul tomuto vodnímu peklu, plovoucím troskám, této námořní bitvě a podvodnímu hřbitovu. Chtěl jsem být zase jako dřív. Jako před tím, než mi listonoš přinesl dopis a jako před notářovou rýmou/nachlazením. Obyčejným hypochondrem, který občas užívá/bere prášky na nervy, poctivý/slušný každoměsíční poplatník, skromný zvířecí dokumentarista.

Seděl jsem v křesle v obývacím pokoji s hlavou v dlaních a tu a tam jsem zaslechl filharmonické a neodbytné/dotěrné „kap, kap“ z posledních záhybů naplněných vodou v patře. Celé stropní díly zachycené pouze několika laťkami visely ve vzduchu. A přitom stačilo jenom sto eur a nic z toho by se nestalo. Náhle mi Sandre s Kantorem připadali jako barbaři, poslové malých apokalyps, **kteří si opékají čerstvá jatýrka pod svými sedly**, a kteří krmí svou smečku vnitřnostmi klientů, rabují stavby jednu po druhé a uplatňují taktiku spálené země. Plenitelé/drancovníci střešních tašek, střešní křiklouni, odzinkovaní páječi, termity parazitující na majetku. Ti dva byli úplně nejhorší ze všech škůdců, jací kdy existovali. Napadali nejenom dřevo, ale i kovy, stěny, až do základů, které se jim zdárně dařilo všelijakým způsobem podkopávat. Sandre a Kantor. Dva Hunové. Jejich fotky by se měly vylepit po všech staveništích, u vchodů do všech obchodů pro kutily, tam, kde se pronajímá nářadí, u obchodníků se stavebním materiálem, v organizacích zprostředkovávajících/poskytujících půjčky, u všech stavebních investorů, bank, veterinářů, policejních komisařstvích a stanicích. Bylo třeba je označkovat, sledovat každý jejich čin a gesto, udělit jim zákaz vycházení, odebrat právo na odhadování rozpočtu, vykonávat povolání samozřejmě, chovat psy a především, poslouchat rádio!